Ч. 239. Неділя 7 падолиста (25 жовтня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З парляментарних комісий. — Справа суезкого каналу. — Ішпаньский король про демонстрациї в справі Феррера.

Парляментарна комісия Кола польского ухвалила розпочати від нині рівночасно крім переговорів з Чехами також переговори з Німцями. Повне засіданє польского Кола відбуде ся в пятницю. Ческий проект, аби висунути дра Білиньского як кандидата на президента міністрів, стрітив в Колї польскім на опір з принципіяльних взглядів, позаяк в тім случаю Коло польске сталось би метою напастий як зі сторони Чехів так і Німців.

Бар. Бінерт відвідав вчера презеса Кола польского дра Ґломбиньского, аби познакомити ся з ходом дотеперішних партийних конференций, а особливо о властивім внесеню і цїли ухвали славяньскої Униї.

Наради славяньскої Униї тревали вчера цілий день.

Засіданє парляментарної комісиї польского Кола тревало майже чотири години, а присьвячене було обговорюваню дальшої тактики.

„Polit. Korresp." заявляє, що донесене часописий, немов би польскі демократи мали війти в тіснїйшу звязь з п. Стапиньским, єсть неправдиве. Такі поголоски суть лиш бажанем славяньскої Униї.

Субкомітет, вибраний зелїзничою комісиєю в справі підвисшеня тариф на Полудневій зелїзници, приймив резолюцию, в котрій висказує жаль, що то підвисшене предложено без вислуханя гадки інтересованих сторін з поміж промисловців. Висказано також надію, що правительство постарає ся, аби супротив дорожні средств поживи зелїзниця не примінювала підвисшеної тарифи до перевозу тих артикулів. Внесенє п. Маштальки, аби міністрови зелїзниці виявлено вотум недовіря за его самостійне поведенє в справі підвисшеня тих тариф, полишило ся в меншости.

На засіданю комісиї суспільного обезпеченя міністер внутрішних справ бар. Гердтль заявив, що правительство не буде не прихильне ухвалї, аби комісия була перманентна. Комісия вела відтак подрібну дискусию над поодинокими параґрафами в справі суспільного обезпеченя.

Буджетова комісия на вчерашнім засіданю перевела розділ рефератів. Слїдуюче засіданє відбуде ся ві второк.

Сими днями наступить важна зміна в контрактї „Компанії каналу Суез" на підставі договорів з египетским правительством. Величаньску будову суезкого каналу закінчив інж. Лессепс в р. 1869. Договір з египетским правительством зроблено на 100 літ. Але Єгипет має немного фінансових користий з того предприємства, хоч оно дає міліонові доходи. Спричинив се кедів Ісмаіл паша, що в 1875 р. продав за 100 міліонів франків 176.000 акций, котрі тепер представляють вартість 787 міліонів. В р. 1880 продало знов египетске правительство свої права на 15 прц. за 22 міліонів, а тих 15 прц. репрезентує тепер вартість 275 міліонів. В той спосіб уже два рази змінений контракт компанії з правительством, котрий має тревати ще 60 літ, продовжують сими днями на дальших 45 літ під услівем, що від 1969 року буде отримувати Єгипет 50 прц. чистого зиску. Той проект піддало анґлійске правительство, котре не знаючи, як довго буде тревати его вплив на Єгипет, хоче таким способом забезпечити собі вільну дорогу до Індиї. Египетска праса противить ся новій зміні контракту і взиває египетских міністрів, щоби не підписали договору.

Ішпаньский король Альфонс XIII. заявив в розмові зі співробітником часописи „Journal", що демонстрациї в справі Феррера у Франциї справили ему велику прикрість. Він не говорить про товпу, яку легко підбурити кількома

Наш сусїд з правої сторони.

З німецкого — А. Фромма.

Ми переселили ся до нашого нового місця замешканя, де я мав заняти посаду нотаря; вскорі ми устроїли ся у себе дома і стали розглядати ся. Як маломіщани ми живо цікавили ся нашими сусїдами, а моя жінка мала особливу прикмету в тім, щоби виробити собі погляд з власного спостереженя на людий, котрі мешкали напротив нас і по обох сторонах нас в сусїдстві. Вскорі она обзнакомила ся з нашим окруженем, тільки наш сусїд по правій стороні був для нас загадкою.

Називав ся Павло Ердман, як стояло на вивісцї над его дверми з додатком: „Склад дерева і вугля", а по множестві возів, які кождого дня в кождій порі задержували ся перед воротами складу, що виходили на бічну уличку та безнастанно привозили або забирали паливо, можна було здогадувати ся, що Павло Ердман мусїв вести широку торговлю, але его самого нїколи не було видко. На подвірю крім робітників бачили ми лише старого, худого, малого чоловічка з незвичайно великим, остро закривленим носом на досить бридкім лици — як здавало ся повірника господаря, що був призначений до кождої роботи, від канцелярийної аж до найпростійшої.

Ми бачили того малого чоловіка, що своїми живими, неспокійними рухами робив враженє улаcкавленого яструба, як він з пером за ухом стояв на вітрі і непогоді посеред подвіря в зношенім темносірім кафтанї і наглядав міряне і важене дерева і вугля; ми бачили его в вовняній блюзї ще о много гірше знищеній, добрій хиба для найпростійшого зарібника, як збирав тріски до коша і заносив до дому і бачили его в кождій порі, як підносив найменші трісочки, найдрібнїйші зернята вугля і обережно ходив, хоч видко було, що згинати ся приходило ся ему тяжко. Але Павла Ердмана не бачили ми нїколи. Длятого здогадувались ми, що то якийсь веселий молодий чоловік, що жив собі поза домом і мало журив ся своїм складом, знаючи, що він в таких добрих руках. Малий старушок, так міркувала моя жінка, посивів в службі тої родини і збирав певно ще за житя Ердмана батька тріски, коли ще не було на сьвіті Павла Ердмана. Она дуже полюбила того старого, вірного слугу, хоч спершу відпихав він єї своїм сьмішним виглядом.

— Фриц! — скрикнула она одного дня, дуже розворушена, коли я прийшов в полудне на обід. — Тепер вже знаю нашого сусїда з правої сторони. І ти також его знаєш. То ніхто инший, лише той старий в вовняній блюзї!

— Так — сказав я, дивуючись лиш в души, що нї одно з нас не прийшло скорше на те...

— Так, так — говорила жінка живійше. — Я чула, як один з робітників кликав его по імени і як він відозвав ся. Тоді спитала я о него нашу Анну; она очевидно знала від крамаря і пекаря всілякі речі про наших сусїдів. Той Ердман не жонатий чоловік, сам один як палець, без приятелів і знакомих, богатий старий скупар, для котрого лиш гроші мають вартість. Скупити і громадити майно, то одинока цїль, для якої він жиє.

— Отже не займаймо ся більше тим Ердманом — сказав я. Мене гнївала трохи та справа; але жінка не могла так скоро успокоїти ся. Єї найбільше лютило, що она милосердила ся над недостойним того, а ще більше то, що єї спостерігаючий дар, на котрий она чимало була горда, в тім случаю не дописав їй.

Кілька тижднів по тім відкритю мав я нагоду зробити лично знакомство з Ердманом. Один з сусїдів, котрого ґрунт припирав до его подвіря і мого огорода, потребував кусника ґрунту з наших обох посїлостий на розширенє своєї фабрики, а переговори в тій справі звели нас кілька разів разом. Менї здаєть ся, що сусїд, так само як і я виробив собі несправедливо некористний погляд про старого чоловіка. Павло Ердман пізнав вправдї свою користь, але не був несправедливий; не ставив надмірних жадань і вскорі була справа полагоджена. Коли ми по підписаню контракту купна ішли разом до дому, провів він мене аж до моїх дверий, відтак вагуючись задержав ся і вкінци сказав:

— Я мав би велику просьбу до вас, пане нотар.

— Служу вам, о скілько буду міг — відповів я і попросив, аби він зайшов зі мною до дому, але він відмовив.

статями в часописях, але він не може зрозуміти того, як могли в тих демонстрациях брати участь учені, які в своїх дослідах поступають впрочім з великою старанностию, що учені запротестували против засуду, який видано на основі законів, котрих они не знають і то з запорукою, яка всеж може мати якусь вартість, а є то честь іспаньских офіцирів Який погляд мають у Франциї про Іспанію. Коли слухати, що говорять деякі Французи, можна би думати, що ми є дикунами. Я є конституцийним монархом і то так дуже конституцийним, що не маю навіть ініциятиви що до права помилуваня. Не добачуйте в тім ніякого вислову жалю по тій причині, але ствердженє факту. Ми маємо войскові суди, для яких честь єсть без сумніву висшою понад все. Нехай отже ті народи, які нас так мало знають, звільнять нас від своєї критики і рад. Ви мали свою аферу Драйфуса; чи ми мішали ся до неї?

Вкінци зачіпав король справу походу на Ріф і заявив, що Франция і Іспанія не забули своєї спільної діяльности в Мароку і не відвернуть своєї уваги від точно обмежених условий своїх задач. На питанє про тайний французско-іспаньский договір що до Мароква відповів король з усьміхом, що коли говорить ся про тайний договір, то він не є через те тайним. Іспанія дала своє слово, а то може бути для Франциї найпевнійшою запорукою

Новинки.

Львів, дня 6 падолиста 1909.

— **Відзначенє.** Є. В. Цісар надав віцепрезидентови краєвої Дирекциї скарбу у Львові, Стан. Прокоповичеви, ордер зелїзної корони II кляси.

— **Перенесенє.** П. Намістник переніс секретаря Намістництва дра Володислава Врублєвского зі Львова до Кракова.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала тимчасовими шкільними інспекторами окружними в IX кл. ранґи Франца Кшеменецкого в Бродах, Івана Турского в Снятині, Івана Сковроньского в Збаражи, Йосифа Декера в Сокали, Ів. Рощиньского в Бірчі, Йосифа Бобера в Мостисках; — перенесла окр. шк. інспекторів: Ник. Сташкевича з Жидачева до Рудок, Ів Гофмана зі Скалата до Рогалина, Й Добруцкого з Бродів до Зборова; — надала посади учительскі суплєнтам: Вит. Висоцкому в рускої ґімназиї у Львові і ґімн. в Березові, Яковови Яцкевичови в Перемишля в реальній школї в Раві рускій; — іменувала заступниками учителїв: Теодора Вахнянина в філїї рускої ґімн. у Львові, Дм. Лїскевича в ґімн. в Золочеві; — перенесла заст. учит.: Прокопа Лукасевича з Тернополя до рускої ґім. в Перемишлі, Ізид. Єлюка з Перемишля до рускої ґімн. в Тернополї і Юрия Ростковича з Ряшева до I реальної школи у Львові; — перемінила: 4 клясову шк. мішанину в Бурштині рогатиньского повіта на 5 клясову мішану о 2 клясові шк.: в Турці, коломийского округа і в Зборові на 4 клясові; — признала громаді Липа добромильского округа, безпроцентову позичку в сумі 1500 К на адаптацию шкільного будинку.

— **Огні.** В громаді Лучицях сокадьского повіта згоріло дня 22 жовтня с. р. 7 селяньских загород. — На фільварку гр. Ґолуховского в Поплавах, де посесором Фроїм Вурман знищив огонь 3 будинки господарскі представляючі шкоду 15.000 К.

— **Дрібні вісти.** „Руска Бесїда“ в Чернівцях ухвалила віднести ся до львівскої книгарні тов. ім. Шевченка в справі основаня „Українськоі книгарні“ в Чернівцях. — П. Лев Шехович, родом з Лежайска зложив в Намістництві приписаний іспит будівництва. — Нові команди жандармериї утворено в Бржеску з провізоричним осідком в Перемишли в Камінці Струмиловій в провізоричним осідком у Львові а нові станиці жандармскі: в Улиćні і Нагуєвичах дрогобицкого повіта і Вербіжи нижнім коломийского повіта. — Заквестиовано у злодіїв: дамску торбинку в сумою 200 К.; дві золоті спинки, полярес і годинник; пошкодовані можуть оглянути ті річи в IV бюрі дирекциї поліциї. — Бочку оливи ваги около 200 кільо знайдено під склепом Саламона Дізендорфа при ул. Шпитальній і зложено на поліциї.

— **З товариского руху в Самборі.** Завдяки др. Лопатиньскому самбірский „Сокіл“ пробудив ся з просоня і красно розвиває ся; два рази в тиждень відбувають ся вправи в трох відділах: дїточім, жіночім і мужескім. Правда, нечисленні они нині, але є в Бозї надія... В минулім місяци відбуло ся засїданє філії Тов. наук. викладів ім. Петра Могили. Рішено дати на зиму цїлий ряд відчитів, до яких запрошено як місцеві так і замісцеві сили. До тепер відбули ся 3 відчити; проф. Ґериковича, дра Людкевича і проф. Бойцуна. Слухачів було досить; зростаюче число слухачів є ясним доказом, що тов. сповняє свою задачу серед нашої суспільности. В недовзї викладати будуть: проф. Біленький, Кордуба, Голійчук і др. Лопатиньский.

— **Масова дезерция з Угорщини.** Надграниична жандармерия на Угорщині попала на слїд масової дезерциї, яку переводили еміґр. аґенти Найбільше обтяженйй аґент Ст. Радузовский з Клявзенбурґа. Військові власти від якогось часу запримітили, що з рекрутів, поклмкуваних до бранки, ставить ся ледви 50%. В Земуни і Шароші не ставив ся ані один рекрут. Доходженя виказали, що еміграцийні аґенти переводили рекрутів через галицку границю, а звідти висилали їх за море. Щоби відвернути увагу властий від тих масових еміґраций, аґенти уладжували з еміґрантів нїби богомольні процесиї, в котрих самі ступали під бальдахімом, перебрані за сьвященників. Там способом переводили цїлі маси еміґрантів за границю. Еміґранти перебирали ся також за циганів.

— **Пригоди на зелїзницях.** З Турки доносять: На стациї Яблінка нижна виїхав вчера о 5 год. рано поїзд особовий, їдучий із Сянок до Самбора на заставлений товаровими возами шлях. Поїзд в'їздив вже поволи і длатого стовк не був вже дуже сильний; розбило лиш досить значно 1 віз. З подорожних поїзду особового і персоналу службового нїхто не потерпів нїчого. Поїзд особовий по півгодиннім спізненю поїхав дальше до Самбора. — Страшна пригода стала ся на стациї зелїзничій в Лупкові. Підчас пересуваня возів поїзду особового 2 кондукторів з Загіря так покалїчило, що 1 по коротких муках згинув, а другий боре ся зі смертю.

— **Покаяв ся.** З Триденту доносять: Перед кількома місяцями вкрадено в тутешнім банку кооперативнім суму 370.000 корон. В середу прибув капуцин з монастиря в Триденті до управи банку і заявив, що якась особа підчас сповіди не лиш признала ся до крадежі, але й звертає цїлу вкрадену суму, відтак виймив тих 370.000 корон і за поквітованєм віддав їх директорови банку.

— **Загадочна справа.** Одна з краківских ґазет доносить: Дня 9 жовтня зголосив ся до сторожихи Анни Цапек при ул. Нецалїй ч. 4 якийсь незнакомий їй мужчина з 3 лїтним хлопятком і просив єї, щоби она задержала дитину через 24 годин, бо він має важні інтереси і не може з дитиною водити ся, а він їй заплатить за цїлу прислугу. Незнакомий сказав, що називає ся Потолїньский і лишивши дитину на опіцї сгорожиха пішов і більше не показав ся. В кілька днів опісля наспіла зі Львова картка, в котрій той Потолїньский просив Цапкову о дальшу опіку над дитиною і обіцяв небавком вернути. Хлопятко, котре після оповіданя Потолїньского мало бути єго сином, своєю інтелїґенциєю і чемностию так позискало собі сусїдів, що они поки що опікували ся дитиною, бо Цапкова не мала на то ані часу ані гроша. Дитина ані не уміла нїчого більше о собі подати, лиш казала, що називає ся Володислав Воронецкий.

Оногди приїхав наконець той Потолїньский і прийшов до Цапкової по дитину. Коли не хотів заплатити за єї удержанє, справа опинила ся в поліциї, де також з'явили ся і ті пані, що держали дитину у себе, а котрі хотїли взяти єї за свою. Потолїньского завізвано на поліцию і він подав, що дитина єсть єго сином; пізнїйше однак виптр ся того і сказав що то сирота без опіки, котру він забрав з собою зі Львова. Потолїньский випитуваний на поліциї дальше, зачав чимраз більше путати

— Коли маєте охоту — сказав — то перейдім ся трохи улицею. Що вам маю сказати, то коротка історія. Річ така: мені виповіли капітал, а другий мусів я виповісти, бо видавало ся мені, що він не добре ульокований. Отже я просив би вас о раду, де і як міг би я умістити мій капітал безпечно і користно — „безпечно і користно“ — повторив з притиском. З нашої бесїди пізнав я, що ви в таких річах досьвідні, а з огляду на один намір, який маю, могли би саме ви дати мені найлїпші вказівки.

— Пане Ердман — відповів я — коли ви як довголїтний купець сумнїваєте ся о своїм досьвідї, то чейже тут в місті є досить людий, котрі могли би вам лїпше порадити як я.

— Ні — сказав він коротко — люди більше питали би, як я мав би охоту відповідати. З вами инша річ. Ви не знаєте мене з давнїйших літ і не знали инших.

— І я не питав би о річи, котрі мене нїчого не обходять — додав я.

— Але вислухаєте терпеливо, що маю вам сказати, правда? — говорив з благаючим поглядом. — Я хотів би, аби ви знали, длячого мені так дуже залежить на тім, аби гроші були добре уміщені. З вами можу о тім говорити, бо ви супротив цілої справи чужі і безпристрастні. Перед тутешними людьми не хотів би я порушати старих історий. Мене би лиш висьміяли, а давними літами сьміяли ся з мене більше як треба. Чи не будете гнївати ся, коли вас попрошу відвідати мене вечером, коли вам буде догідно в моїм мешканю?

Я обіцяв і вскорі потім явив ся я одного вечера у него

Він завів мене до малої комнатки, що видко була єго мешкальною комнатою а рівночасно конторою. Була дуже просто обставлена і не було в ній нїчого злишного, коли не хочу до того вчислити фляшки — як я о тім пізнїйше пересьвідчив ся — дуже доброго червоного вина.

Але по хвили замітив я на стїні знаменитий олїйний портрет молодої дївчини. Пречудне і незвичайно миле лице з вузким чолом, на котре спадало малими кучерями темне волосє, з малими, повними, червоними устами і темними очима, з котрих виділа молодеча веселість і велика охота до житя. Темна занавіса, що звичайно закривала портрет, була відсунена. З того здогадав ся я, що Ердман хотїв звернути мою увагу на образ і голосно сказав свою гадку.

Він притакнув головою і сказав:

— Она була моєю судженою. Вже давно померла, а й перед тим... Мило мені, що ви зачали говорити про портрет. Лекше мені буде розпочати оповіданє.

Але мимо того видавало ся, немов би він мусів собі насамперед додати відваги. Налив наші чарки вина, випив свою до половини а відтак сказав:

— Так, пане сусїде, то була моя суджена. І дивну пару творили ми обоє, бо хоч як хороший той портрет, навіть до половини не рівнаєсь їй, не віддає ні тої чудесної краски ні безнастанно зміняючого ся виразу лиця — а я був тодї так само бридкий як нині. Люди глумливо питали тоді, хто повинен мати більше відваги до женитьби, я чи она. Я о тім не думав, я не був залюблений, ні, то погане слово, я цїлий розплив ся в ній і в любови до неї і не лише задля єї красоти. Она вела сумне житє, як одинока дитина бідної, слабовитої і воркотливої вдовиці, а однако була все весела, все жива і повна надії, що все таки припаде їй в участи щастє, котрого так собі бажала. Залюблених в ній не хибувало, але ні один з них не думав поважно о женитьбі. І я вмовив в себе, що їй може було би найлїпше в тихім домі, в серцу честного чоловіка, котрий дав би їй безжурне житє. Я пішов до них, поговорив з матірю, відтак з нею і так стала она моєю судженою.

(Дальше буде).

ся, аж остаточно поліция викрила, що має перед собою звістного фальшівника документів, знаного під фальшивим назвиском дра Ярослава Полубіньского, котрого рік тому назад на основі фальшивих документів приділено до суду повітового в Станиславові в характері авскультанта. З часом однак вийшло на верх, що той „авскультант др. Ярослав Полубіньский“ скінчив лиш 6 кляс ґімназияльних. Видалений в своім часї з краківскої ґімназиї, сфальшував сьвідоцтва шкільні з 7 і 8 кляси ґімназияльної, а так само сьвідоцтво зрілости, а відтак в той сам спосіб здавав іспити і доробив ся диплому доктора прав. Маючи такі документи в руках, предложив їх властям судовим у Львові і одержав посаду при суді в Станиславові.

Фальшівник документів називає ся по правді Путира і єсть сином краківского шевця. Він часами зміняв своє назвиско на Партика і вже перед кількома роками був обжалований о фальшоване документів, але суд увільнив его яко хорого на умі. Небавком по тім вигринув Путира в Сераєві під фальшивим назвиском дра Оляфа ґр. Дунія Вонсовича і станув там на практику у нотаря. Путира однак не побув нігде довго, бо скоро лиш побачив, що его мантійства виходять на верх, втікав зараз до Росиї. Так зробив і по практиці в Станиславові, аж ось вигринув знову. Але тепер загадка: чия дитина, котру Путира привіз до Кракова і що хотів він з нею зробити? О дитині розповідав Путира всілякі небилиці, казав, що взяв дитину на виховане від повитухи Підгородецкої у Львові, то знов, що то его власна дитина. А треба ще додати, що Путира має жінку і четверо дітий в Кракові. Походжене дитини не можна було вислідити, а Путиру самого замкнено до арешту.

В сій справі наспіла нині з Кракова ще слідуюча вість: Ревізия в центральнім готели в помешканю Путири принесла дуже богатий материял. Знайдено сьвідоцтва з всіляких можливих іспитів правничих в університетах краківскім і львівскім з пофальшованими підписами професорів; дальше мемориял до найвисшого суду в Петербурзї, в котрім Путира в особі якогось Воронецкого каже, що готов станути за сьвідка і візнати, що кн. Оґіньский записав ціле своє майно своїй донці, а не Вонлярлярскому, о що тепер веде ся спір. Дальше знайдено печатку з написию: K. k. Statthalterei in Lemberg.

Ціна збіжа у Львові.

дня 5. падолиста:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	13·30	до	13·50
Жито	9·60	до	9·80
Овес	7·30	до	7·50
Ячмінь пашний	7·—	до	7·50
Ячмінь броварний	7·50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	—·—	до	—·—
Тимотка	—·—	до	—·—

Телеґрами.

Краків 6 падолиста. Тутешна поліция викрила нові шпігуньства в користь одної з сусідних держав і арештувала молодого чоловіка з кругів інтеліґенциї. Подрібности зі взгляду на ведуче ся слідство, мусять поки що бути задержані в тайні.

Варшава 6 падолиста. „Kur. Warsz.“ доносить о арештованю в Варшаві якогось Бродского, межинародного злодія, підозріного о крадіж на Ясній Горі в Ченстохові. При ревізиї знайдено в бюрку Бродского часописи описуючі крадіж в Ченстохові і витинки з провінциональних ґазет, в котрих згадувано его назвиско. Бродскому удало ся поставити доказ, що він критичного дня був у Варшаві, але его спільничка Островичева їздила специяльно того дня до Ченстохови.

Льондон 6 падолиста. В справі чутки о нещасливій події на польованю, яка мала стрітити бувшого президента Рузвельта, заявляє Бюро Райтера, що не має зовсім о тім ніякої вісти. В Льондонї не вірять в ту чутку.

Льондон 6 падолиста. З Парижа доносять: Нині буде підписана представителями німецкої ґрупи і оттоманьского банку угода о $4^1/_2$% позичку сербску в сумі 6 міліонів фунтів штерлінґів.

Петербург 6 падолиста. Поступові ґазети доносять, що всякі чутки, які ходили в послідних часах о можливім розвязаню думи, виходили з кругів правиці, котрі хотіли в той спосіб спаралїжувати діяльність думи.

Атини 6 падолиста. Розпущена за границею чутка, мов би грецка королївска родина удала ся на воєнний корабель стоячий в Пірею, єсть зовсім безосновна.

Тебріс 6 падолиста. Рахім хан ограбив більшу часть домів в Ардебіль. Енджумен і духовеньство схоронило ся в росийскім віцеконсулятї.

Надіслане.

Церковні річи

— Найкрасші і найдешевші продає —

„Достава“

основана руским Духовеньством у Львові при ул. Рускій ч. 20 (в камениці „Днїстра“), а в Станиславові при ул. Смольки ч. 1.

Там дістане ся ріжні фелони, чаші, хрести, лїхтарі, сьвічники, таци, патериці, кивоти, плащеницї, образи (церковні і до хат), цьвіти і всякі другі прибори. Також приймають ся чаші до позолочення і ризи до направи.

Удїл виносить 10 К (1 К вписове) за гроші зложені на щадничу книжку дають 6%. (32—?)

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма

від 1 до 15 падолиста 1909.

Щоденно о год. 8 вечер представлене. В неділї і сьвята 2 представленя о 4 год. по пол. і 8 годині вечером. Що пятниці High-Life представлене. Білети вчаснїйше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Заступник в справах адміністрацийних

ем. староста Райхельт

переніс своє бюро на ул.

БАРТОША ГОЛОВАЦКОГО ч. 15, II поверх.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2$^{\underline{30}}$**, 5$^{\underline{50}}$, 7·25, **8$^{\underline{55}}$**, **9·50**, **1·10***), **1·30** 5·45, **8$^{\underline{40}}$**, 9$^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2$^{\underline{15}}$, 5·40, 10$^{\underline{30}}$.
З Черновець: **12$^{\underline{20}}$**, 5$^{\underline{45}}$*), 8·05, **10·20***, **2$^{\underline{05}}$**, **5·58** **6$^{\underline{40}}$**, 9$^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11$^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9$^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10$^{\underline{12}}$.
З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$ *), 11$^{\underline{55}}$ *).
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$ *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8$^{\underline{20}}$.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9$^{\underline{35}}$.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9$^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9$^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·$\underline{10}$
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10$^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11$^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12$^{\underline{45}}$**, 3$^{\underline{50}}$, **8$^{\underline{25}}$**, 8·40, **2$^{\underline{45}}$**, 3·30*), 6$^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8$^{\underline{00}}$, 11$^{\underline{10}}$.
До Чернівець: **2$^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6$^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї
До Стрия: 7·30, 1·45, 6$^{\underline{55}}$, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10$^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, 7$^{\underline{10}}$, 11$^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6$^{\underline{30}}$.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8$^{\underline{29}}$, 11$^{\underline{32}}$.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6$^{\underline{30}}$, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·$\underline{53}$*), 6·32, 1.49*) 6·$\underline{50}$, 10$^{\underline{54}}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8$^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8$^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня 5$^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділі.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).